

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 248/2015-21

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 16. apríla 2015 v senáte zloženom z predsedu Sergeja Kohuta, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Lajosa Mészárosa (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného spoločnosťou Fridrich Paľko, s. r. o., Grösslingová 4, Bratislava, vo veci namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Trnave a jeho rozsudkom č. k. 11 Co 267/2014-303 z 3. decembra 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky na jej prerokovanie.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. marca 2015 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) a jeho rozsudkom č. k. 11 Co 267/2014-303 z 3. decembra 2014. Dátum odovzdania sťažnosti na poštovú prepravu je nečitateľný.

Zo sťažnosti a z pripojených listinných dôkazov vyplýva, že rozsudkom Okresného súdu Trnava (ďalej len „okresný súd“) č. k. 26 C 6/2012-248 zo 4. marca 2014 bola zamietnutá žaloba sťažovateľa ako žalobcu proti [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalovaný 1“) a [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalovaný 2“) o zaplatenie sumy 100 000 € s prísl., resp. o určenie neúčinnosti právneho úkonu.

Rozsudkom krajského súdu č. k. 11 Co 267/2014-303 z 3. decembra 2014 bol rozsudok okresného súdu potvrdený.

Podľa názoru sťažovateľa postupom všeobecných súdov a ich rozhodnutiami došlo k porušeniu označených článkov ústavy a dohovoru.

Sťažovateľ sa domáhal uloženia povinnosti žalovanému 1 zaplatiť mu 100 000 € s prísl. Alternatívne žiadal rozhodnúť tak, aby sa určilo, že právny úkon žalovaného 2 adresovaný žalovanému 1, ktorým žalovaný 2 na konci januára 2010, resp. na začiatku februára 2010, poskytol 100 000 € v hotovosti žalovanému 1 s úmyslom zaplatiť nesplatený peňažný záväzok žalovaného 2 voči žalovanému 1 z titulu, že žalovaný 1 má voči žalovanému 2 nárok na náhradu 100 000 €, ktoré žalovaný 1 ako ručiteľ pri záväzku žalovaného 2 voči sťažovateľovi z titulu zmluvy o pôžičke zo 16. februára 2009 v spojení s notárskou zápisnicou sp. zn. N 40/2009 spísanou notárkou JUDr. Danielou Šikutovou zaplatil sťažovateľovi namiesto žalovaného 2, je voči sťažovateľovi právne neúčinný.

Podľa zhodného názoru okresného súdu a krajského súdu nárok sťažovateľa v rámci primárneho petitu nie je dôvodný, lebo neunesol dôkazné bremeno tvrdenia, že sa žalovaný 1 bezdôvodne obohatil na jeho úkor. V konaní nebolo sporné, že pôžička poskytnutá sťažovateľom žalovanému 2 bola do výšky 100 000 € zabezpečená ručením žalovaného 1. Žalovaný 1 ako ručiteľ na výzvu sťažovateľa zaplatil dlh vo výške 100 000 €, čím mu vznikla pohľadávka voči žalovanému 2 (dlžníkovi) na náhradu toho, čo za neho plnil sťažovateľovi (veriteľovi). Žalovaný 2 následne zaplatil žalovanému 100 000 €, ktoré

žalovaný 1 prijal na základe regresného nároku voči žalovanému 2. Preto na strane žalovaného 1 nemohlo dôjsť k bezdôvodnému obohateniu. Žalovaný 2 mu vrátil len to, čo za žalovaného 2 plnil. Uplatnený nárok neobstál ani ako nárok na náhradu škody. Sťažovateľ nepreukázal ani to, že právny úkon žalovaného 2 bol urobený v úmysle ukrátiť sťažovateľa ako veriteľa. Rovnako nepreukázal, že by tento úmysel bol žalovanému 1 známy.

Podľa presvedčenia sťažovateľa postup a závery všeobecných súdov sú v mnohých závažných ohľadoch neakceptovateľné a znamenajú porušenie označených práv. Námietky voči postupu a rozhodovaniu všeobecných súdov sú v sťažnosti podrobne uvedené.

Podľa zistenia ústavného súdu 23. februára 2015 podal sťažovateľ proti rozsudku krajského súdu č. k. 11 Co 267/2014-303 z 3. decembra 2014 dovolanie. Vyplýva to z prípisu sudkyne okresného súdu z 8. apríla 2015, ktorým odpovedala na žiadosť ústavného súdu.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Na rozhodnutie o sťažnosti nie je daná právomoc ústavného súdu.

Ako to vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu základným právam a slobodám je daná iba subsidiárne, teda len vtedy, keď o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy.

Podľa zistenia ústavného súdu podal sťažovateľ proti rozsudku krajského súdu č. k. 11 Co 267/2014-303 z 3. decembra 2014 dovolanie, ktoré bolo okresnému súdu doručené 23. februára 2015. Právomoc poskytnúť ochranu označeným právam sťažovateľa podľa ústavy a dohovoru má teraz preto Najvyšší súd Slovenskej republiky v rámci dovolacieho konania. Tým je zároveň v danom štádiu konania vylúčená právomoc ústavného súdu.

Berúc do úvahy uvedené skutočnosti, ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. apríla 2015